

www.jollibre.com

© Del text: 2026, Paula Ferrer

© De les il·lustracions: Laura Díez

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, SLU i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Educación, SLU.

València, 44. 46210 Picanya (València)

ISBN: 978-84-1153-170-2

Depòsit legal: M-2589-2026

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Primera edició: abril de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibit l'ús dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera i per qualsevol procés, amb fins de mineria de textos i dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'emperadriu del Bosc

Paula Ferrer i Molina

Il·lustracions de Laura Díez

jollibre

Per al cosinet Martí

Conillets a amagar

A Martí li encantava anar d'excursió amb els cosins. Ho passaven tan bé, jugant els tres junts! L'única cosa que no li agradava d'aquelles eixides era que sempre s'acabaven. I, aleshores, havia de tornar a casa, on es quedava a soles. Quin rotllo! Perquè Ferran i Laia, a banda de ser els cosins més divertits del món, eren germans. Així que ells mai es quedaven ni sols ni avorrits! En canvi, Martí era fill únic. I això li semblava molt injust! A més, la gent sempre es pensava que Ferran era germà de Martí, en lloc de ser-ho de Laia. Això era perquè els dos tenien els ulls marrons i els cabells llisos i castanys, si bé els de Martí eren una mica més foscos. En canvi, la melena de Laia era pèl-roja i

arriçada, mentre que els seus ulls eren d'un color mel molt original.

8 Feia no res que havien acabat de dinar. Tenien per davant tota una vesprada sencera de jocs. Per aprofitar-la, els tres xiquets s'havien allunyat un poc del clar del bosc on els pares de Ferran i Laia (i oncles de Martí, clar!) havien disposat el pícnic. Amb l'esquena recolzada al tronc d'un arbre, la mare llegia una novel·la. El pare, que havia convertit la seua motxilla en un improvisat coixí, feia la migdiada habitual.

Els xiquets, amb tota la renovada energia que s'escapava de la seua panxa plena, havien trobat el moment ideal per a explorar el paratge. Anaven ben preparats: com uns autèntics aventurers, s'havien penjat al muscle la cantimplora plena d'aigua i s'havien nugat a la cintura la dessuadora.

L'indret era una enorme pinada, amb arbres immensos que llançaven la pinotxa a un sòl ple de bassals, formats per les pluges de la tardor.

Malgrat tot, feia bon dia. Els raigs de sol encara deixaven escapar una mica d'escalfor heretada de l'estiu. Durant els primers badalls de la vesprada, la sensació de calor era encara més evident.

10 —Laia, no ens n'anem tan lluny, no siga cosa que ens perdem... —Ferran i Martí anaven darrere de la xiqueta, que dirigia l'expedició amb l'ajuda d'un pal que s'havia trobat per terra.

—Però si no ens allunyem un poc, no podrem viure aventures! Mireu, anem per ací! —Laia, que era la més gran, volia ser la capitana dels menuts.

—Per què no juguem a conillets a amagar? —va proposar Martí.

—Sí, però jo no pague! —es va afanyar Ferran, que, per ser el xicotet, s'havia espavilat molt perquè no s'aprofitaren d'ell.

—Ni jo! —Martí tampoc es va quedar enre—. Aleshores, paga Laia!

—Jo? Això no s'hi val! Sou uns tramposos! —S'ho va repensar i va decidir fingir que no

li importava.— Cap problema, jo pague. Amagar-se és un avorriment! Us trobaré de seguida!

I, tot d'una, va amagar la cara entre les mans i la va recolzar al tronc d'un pi.

—Compte fins a cent i comence ja! —va exclamar, manaire.— U, dos, tres...

Ferran i Martí es van mirar. Havien d'amagar-se ràpidament! Es van somriure amb complicitat i van eixir corrent en sentits oposats.

11

—... trenta-set, trenta-huit, noranta-nou i cent! —Laia volia demostrar que ella era massa major per a perdre temps en un joc tan infantil—. Hi vaig!

—Que tramposa que ets! T'has botat un muntó de números! —Ferran, que s'havia amagat darrere d'unes roques, no va poder evitar queixar-se.

Per passar més desapercebut, s'havia cobert el cos amb un fum de pinotxa. No obstant, les fulles de pi, tan fines, no aconseguien fer-lo desaparèixer. A més, el crit que havia pegat li indicava a Laia on l'havia de buscar. Quin desastre de botiga!

—Que no mire cap ací... Que no mire cap ací... —va pensar, tancant els ulls ben fort, en sentir que les passes de la germana s'apropaven.

—Ferran, t'he vist! —va exclamar Laia, guaitant des de l'altre costat de la roca—. Que t'he vist! Vinga, alça't i lleva't tota aquesta pinotxa de damunt.

12 Ferran, de mala gana i dient-li que era una tramposa, li va fer cas.

—Ajuda'm a netejar-me —li va demanar a la xiqueta, mentre s'espolsava la pinotxa.

—Ja estàs bé —va decidir Laia, després de pegar-li quatre fregons desmanyotats al cos i a les cames—. I ara, m'ajudes tu a mi a buscar Martí?

—Damunt! Si no s'hi val! Espera't, que tinc set. —El xiquet li va llevar el tap a la cantimplora que portava penjada i va pegar un glop d'aigua. Laia, impacientant-se, el va imitar.

—Tu saps cap a on se n'ha anat? —va interrogar al germà xicotet, abans de posar-se en marxa.

—Sí, però no t'ho diré —Ferran, enfurimat, va recordar la manera de comptar de la xiqueta—. I a mi m'has trobat perquè has fet trampa! Torna a començar i em torne a amagar. I, ara, compta bé!

—Jo no he fet cap trampa! Si tu estàs sord, no és culpa meua! —es va ofendre Laia—. El trobaré igualment, encara que no m'ajudes! Però no pense comptar una altra vegada!

13

La xiqueta va començar a allunyar-se, empiçada. Ferran la seguia a una distància prudencial.

—Laia, espera'm! No t'enfades! —va començar a córrer-li al darrere.

De sobte, el xiquet va frenar en sec. Li havia semblat veure, un poc més enllà, algú que es clavava dins del tronc d'un arbre. Devia ser Martí? Impossible! Martí portava un xandall roig i aquell a qui havia vist anava vestit de verd. A més, semblava una xiqueta. Però, un moment, ara sí que era Martí! I també entrava dins de l'arbre? Ho devia haver vist malament?

Com podia haver entrat dins d'un dels pins del bosc? Impossible! O, almenys, molt estrany...

—Laia, espera'm! —va insistir el xiquet—. Ja sé on està Martí! Ha entrat dins d'un arbre!

—T'ho estàs inventant! —Laia continuava allunyant-se.— Ho dius perquè vols que t'espere!

14 —Que no m'ho estic inventant! I anava amb una xiqueta vestida de verd!

—De verd? —Per fi, Laia va girar i es va apropar al germà.— I qui deu ser?

—No ho sé, no l'he poguda veure bé... —va dubtar Ferran.

—I en quin pi s'han clavat?

—En aquell d'allà. Crec que hi han entrat, però no sé si això es pot fer... Segueix-me i t'ho ensenye. —Content per poder prendre la iniciativa, el menut es va dirigir cap a l'arbre on havia vist el cosí.

—Vaig! —Laia es va posar a caminar al costat de Ferran.— Segur que hi han entrat dins?

—Segur, segur, no ho sé... —El xiquet va parar al costat d'un pi gegant, al tronc del qual hi

havia, com si en fora la porta, un forat més alt que ells dos.— Ho veus? Crec que s'han degut clavar per ací...

—Hala! —La xiqueta s'hi havia quedat bocabadada, però tot d'una va guaitar a través del forat.— Martí! Martí!

—Martí! Martí! —A Ferran li va semblar bona idea cridar-lo—. Per què no ens contesta?

15

—Sí, ens hauria de sentir. L'arbre no és tan gran... —Laia estava estranyada.— I si no està dins? Busquem-lo per fora.

—Potser hauríem d'avisar la mare i el pare... —Ferran no ho tenia massa clar—. Tu creus que s'enfadaran si els diem que Martí ha desaparegut per un forat? Podria ser perillós?

—No ho sé, però crec que... no! —Laia va espantar el seu germà cap a dins del tronc i, immediatament, s'hi va clavar ella també.